

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἀνεχώρησε δραμαία.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρετήρησα παράδοξόν τινα ἀλλοίωσιν εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς Μαριάννης. Ὅσῳ προκλητική καὶ ἐρωτότροπος ἦτο πρὶν πρὸς πάντας, τόσῳ ψυχρὰ καὶ συνεσταλμένη κατέστη. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν λοχαγόν, ὅσῳ πρὶν ἐφαίνετο τυφλώττων καὶ ἐνθαρρύνων τὰς ἐρωτοτροπίας τῆς συζύγου του, τόσῳ κατέστη κατηφὴς ὀργίλος καὶ σχεδὸν βάρβαρος πρὸς αὐτήν.

Ἐκεῖνοι οὖτινες ἠγνόουν τὰ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Μαριάννης διατρέχοντα ἐφρόνουν ὅτι ὁ Μασσαλιώτης ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους τὰς ἐρωτοτροπίας τῆς συζύγου του· ἀλλ' ἐγὼ ἐγίνωσκον θετικῶς ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν βαρβαρότης του προήρχετο ἐξ ὅλως διαφόρων αἰτιῶν.

Ὅποιον λοιπὸν μυστήριον ἐνέκλειε τὸ τρομερὸν δάσος, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ὑπερμεγέθης ἐκεῖνος βράχος ὃν ἀπεκάλουν *Φαῖον Βράχον*;

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τὸ γνωρίσω μὲ κατεβίβρωσκε καὶ πολλάκις συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ πορευθῶ εἰς τὸ μυστηριώδες μέρος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν εὐτολμωτέρων ὑπηρετῶν μου· ἀλλὰ πάλιν ἐσυλλογιζόμην ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μυστηρίου ἐκείνου ἠδύνατο νὰ γίνῃ πρόξενος τῆς ἀπωλείας τῆς Μαριάννης, καὶ δὲν ἐπεθύμουν ποσῶς νὰ ἐπισύρω τοιοῦτον δυστύχημα ἐπὶ γυναικὸς ἥτις μ' ἔσωθεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν μου ἀπερισκεψίζαν.

Οἱ νέοι ἔχουσι παράδοξον μανίαν νὰ κρίνωσι τὸ παρελθὸν τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ ἐνεστώτος αὐτῶν. Ὅτε, παραδείγματος χάριν, εὐρίσκονται ἐνώπιον ἀνδρὸς πεντηκοντούτιδος, δυσκόλως παραδέχονται ὅτι ὁ ἦδη γαλήνιος, σοβαρὸς καὶ ἔμπροσθεν οὗτος ἀνθρώπος, ἔσχε ποτὲ τὰ ζωντὰ, τὰ βίαια, τὰ ἱπποτικὰ ἐκεῖνα πάθη τῆς νεότητος. Ὅθεν ὁ Κλεμανσὼ μετὰ πλείστης ὀσπρῆς ἐκπληξείως ἠκροάσθη τῆς διηγήσεως ταύτης τοῦ Κ. Σαμφών καὶ τῆς πρὸς τὴν Μαριάνναν ἀδροφροσύνης του ἐκείνης. Ὁ Βελμότ τούναντίον ἐφαίνετο ἀκροαζόμενος μετ' ἐνδιαφέροντος, αἱ δὲ συνωφρυνόμεναι ὄφρεις του καὶ τὰ συνεσταλμένα χεῖλη του ἐδείκνυσαν τῷ Κλεμανσῷ ὅτι ἡ διήγησις αὕτη εἶχεν ὅλως διάφορον ἔννοιαν διὰ τὸν Ἀγγλον.

Ὁ Κ. Σαμφών, ὁποῖα καὶ ἂν ἦτον ἡ πρόθεσις τῆς διηγήσεώς του, δὲν ἐφαίνετο προσέχων περισσότερον πρὸς τὸν ἕνα νέον ἢ πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἐξυκολούθει χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι παρετήρει μὲ ὁποῖον τρόπον τὸν ἥκουον.

— Οἱ ἐπὶ τοῦ μυστηρίου ἐκείνου συμπερασμοὶ μου ἐφύχρηναν ἀρκετὰ τὴν πρὸς τὴν Μαριάνναν λατρείαν μου καὶ τὴν ἀπέρευγον ὅσῳ τὸ δυνατόν.

Ἀλλ' αἱ πρὸς αὐτὴν πρῶται περιποιήσεις μου ἦσαν πασιγνώστοι· ὥστε πάντες παρετήρησαν ὅτι ἡ πρὸς τὴν Μαριάνναν συμπεριφορὰ μου εἶχεν ἀλλοιωθῆ, χωρὶς δὲ νὰ μοι τὸ λέγουν κατὰ πρόσωπον, ἵνα μὴ δυσταρεστηθῶ, μοι ἐδι-

δον ὁμῶς νὰ ἐννοήσω ὅτι πάντες ἦσαν τῆς ιδέας ὅτι τὸ πρῶτον αἷτιον τῆς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην ψυχρότητός μου ἦτον ὁ φόβος ὃν μοι ἐνέπνεεν ὁ Μασσαλιώτης λοχαγός.

Ἦγάπων τὴν Μαριάνναν διὰ τοῦ ἐρωτός ἐκείνου τῆς δεκαοκταετοῦς ἡλικίας ὅστις εὐρίσκει εἰς ὅλα προφάσεις, ὅσῳ δὲ ἐβλεπον αὐτὴν ὑπαφέρουσιν τόσῳ σφοδρότερον καθίστατο τὸ πάθος μου· πλὴν ἐξ ἄλλου ἐφοδοῦμένη μὴ ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἀναξία τοῦ ἐρωτός μου καὶ τοῦ κόπου τοῦ νὰ ἐπιβάλλω σιωπὴν εἰς τὰς προκλητικὰς ἐκείνης σπερμολογίας ἃς ἐπεσώρευον κατ' ἐμοῦ. Ἰδοὺ ὅθεν τί ἀπεφάσισα νὰ πράξω ὅπως ἐξέλθω τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

Ἐν ἐσπέρας καθ' ἣ πάντες ἦσαν συνηγμένοι εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν, καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελον ἀπαντήσῃ κανένα καθ' ὁδόν, ἐγκατέλειψα τὴν Καπεστερῶν καὶ ὠδύσα μὲ πρὸς τὰ δάση ἅτινα περιλαμβάνουσι τὸ ὄρος μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτοῦ.

Ἐφθάσα μέχρι τοῦ *Φαίου Βράχου*, δίχως τίποτε νὰ μὲ φοβίσῃ· πέριξ μου ἦν ἐρημία παντελὴς καὶ σιγὴ πένθιμος. Ἦμην ὠπλισμένος, ἀφοῦ δὲ παρέμεινα ἀρκετὴν ὥραν καὶ περιέτρεξα καὶ ἠρεύνησα τὸ δάσος καθ' ὅσον ἠδύνατο ἀνθρώπος μόνος ἐν μέσῳ τῶν πυκνοφύλλων ἐκείνων λοχμῶν, ἠτοιμαζόμην νὰ ἐπανακάμψω εἰς τὰ ἴδια, ὅτε μοι ἐφάνη ὅτι ἤκουσα εἰς ἀπόστασιν κρότον πελέκεως τύπτοντος δένδρον. Ὁ κρότος δὲν ἦτο μεμακρυσμένος, ὅθεν ἔτρεξα Τὸ φῶς εἰσέδυσεν εἰσέτι ἐν τῷ δάσει ὥστε ἐβλεπον ποῦ κατηθυνόμην, καὶ ἀνεγνώρισα πραγματικῶς ὅτι κτύπημα πελέκεως εἶχε καταφερθῆ εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς χαμαίροπος. Ὁ κρότος οὗτος καὶ ἡ βαθεῖα ἐντομὴ τοῦ δένδρου, μὲ ἔπεισαν ὅτι νέγρος τις ὑπῆρχε πλησίον μου, καὶ ὅτι πιθανῶς ἐφυγεν εἰς τὴν προσέγγισίν μου.

Μὴ ἔχωντι νὰ φοβήθω ἐζήτουν ν' ἀνακαλύψω πρὸς ποῖον μέρος εἶχε φύγει ὁ μαῦρος, ὅτε νέον κτύπημα πελέκεως εἰς πολὺ πλησιεστέραν ἀπόστασιν ὁμῶς μὲ ἐξῆλθε τῆς ἀμηχανίας μου. Τὴν φορὰν ταύτην ἐπροχώρησα μετὰ πλειότερας προφυλάξεως. Εὗρον τὸ μέρος, τὸ ἔχνος τοῦ πελέκεως, ἀλλ' ὁ τὸ κτύπημα ἐπιφέρας εἶχε γίνῃ ἀφαντος.

Ἦτον ἀρκ παγίς ὅπως μὲ προσελκύσουν; Δὲν ἀμφίβαλλον περὶ τούτου πρὸ πάντων ὅταν ἤκουσα τὸ αὐτὸ κτύπημα ἐπαναλαμβάνόμενον εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν καὶ εἰς ἄλλην διεύθυνσιν. Ἦτοίμασα ὅθεν τὸ πυροβόλον μου καὶ ἐννοῶν ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀφροσύνη τοῦ νὰ ἐξακολουθήσω μόνος μου τοιαύτην ἀνίχνευσιν, ἐζήτησα νὰ ἐπιστρέψω· πλὴν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τοῦ λοιποῦ τόσῳ εὐκόλον, διότι οἱ μαῦροι εἶχον μεθ' ἑαυτῶν πυροβάλα, ἡ πρώτη δὲ σφαῖρα ἠδύνατο κάλλιστα νὰ μὲ φθάσῃ ὀπισθεν. Ὁπισθοδρόμησα ὅθεν βραδέως ἀκολουθῶν τὴν αὐτὴν ὁδὸν δι' ἧς ἦλθον, πλὴν αἰφνης οἱ πόδες μου περιπλέχθησαν εἰς τινὰ φυτὰ, ἀπώλεσα τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσα ὑπτίως. Πα-

ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ὄρκον πρόσχημα τρομερὸν· πλὴν, τὸ ὁμολογῶ ἀνευθυριάστως, ὅταν ἐξέτεινα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀδύσσου ἐξορκίζων τὸν Σατανᾶ, εἶδός τι προληπτικοῦ τρόμου με κατέλαβε καὶ ἐφοβήθην μὴ ἴδω ἀναπηδῶσας τὰς φλόγας, ἢ μὴ ἀκούσω βροντώδη τινα φωνὴν ἀντηχοῦσαν. Ἀμα ὅμως ἐπρόφρα τὸν ἀπαιτηθέντα ὄρκον οἱ μαῦροι ἔγειναν ἄφαντοι ὡς ἐκ μαγείας ἐγὼ δὲ ἔμεινα μόνος ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἡ ἡμέρα δὲν ἤργησε νὰ προβάλλῃ, ἐπεὶ δὲ δὲν ἦτον ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἐπισκεπτόμην τὴν Σουφριέραν, εὗρον ἄνευ κόπου τὴν εἰς Γουαδελοῦπαν ἄγουσαν ὁδὸν καὶ κατέβην εἰς τὴν πόλιν ἐνθα εἶχε διαδοθῇ ἡ ῥῆμα ὅτι ἔγεινα ἄφαντος.

Μὲ ἠρώτησαν τί μοὶ συνέβη, ἐγὼ ὅμως ἀπαπονήθην τοῦ ν' ἀπαντήσω προφατιζόμενος ὅτι εἶχον ἀπωλέσει τὴν ὁδόν.

Ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐπανακάμψω ἐν Καπεστέρρη ὅπως ἀποσπάσω τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν Μαριάνναν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶχον γίνεαι ἄφαντος ἡ Μαριάννα εἶχεν εὗρεθῇ νεκρά ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

— Ὡστε, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος μετ' ἀξιοπαρατηρήτου σπουδῆς, δὲν ἠδυνήθητε ποτὲ νὰ γνωρίσητε τὸ μυστήριον τῆς δολοφονίας τῶν δύο ἀξιωματικῶν;

— Ἀνθάνεσθε, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Κ. Σαμφὼν πρὸς τὸν Ἐδουάρδον, τὸ ἐγνώρισα.

— Καὶ ὅποιον εἶναι; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Κλεμανσῶ.

— Δὲν εἶναι πρᾶγμα ὅπερ δύναται τις νὰ διηγηθῇ ἐνώπιον κυριῶν, ἀπήντησε φαιδρότερον ὁ Κ. Σαμφὼν· ἰδοὺ αἱ κυρίαι ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς. Μόνον μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν οἷς μαῦροι ἐθέταντο πρὸς λύτρωσίν μου ἦτον, ὅχι νὰ τοῖς χάρισω τὴν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νὰ τοῖς ἐπικυρώσω τὴν δουλείαν των.

Θ'.

ΑΦΡΟΣΥΝΗ.

Πραγματικῶς, ἡ κυρία Δὲ Καμπᾶς καὶ ἡ Κλάρα ἀνεβρίχωντο τὸν γήλοφον ὃν κατέβαινον οἱ τρεῖς ἄνδρες.

Ἐν τούτοις, εἰς τὰ κατεσπασμένα αὐτῶν βήματα, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὸ περίτρομον ἥθος των καὶ εἰς τὰς ἐπαυειλημμένας χειρονομίας τῆς Κλάρας, ὁ Κ. Σαμφὼν καὶ οἱ δύο νέοι ἠννόησαν ὅτι ἐκτακτὸν τι συνέβαινε καὶ ἔσπευσαν νὰ φθάσωσι πλησίον τῶν κυριῶν τῶν ὁποίων ὅμως ἡ παρουσία κατηύναζε μεγάλως τὴν ἀνεσυχίαν των. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τοὺς περιμένουν, ἡ Κλάρα τοῖς φωνάζει νὰ τρέξωσιν, καὶ ἐπιστρέφει ἡ ἰδίᾳ πρὸς ἀντίθετον μέρος πρὸς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐνθα ἠκούετο μέγας θόρυβος.

Ὁ Κλεμανσῶ μᾶλλον εὐκίνητος τῶν δύο συντρόφων του, εἰσέρχεται πρῶτος καὶ βλέπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἄνθρωπον ὠχρὸν καὶ καταβεβλημένον, καθήμενον ἐπὶ μικροῦ τινὸς ὑψώματος καὶ ὑποθαπταζόμενον ὑφ' ἐνὸς χωροφύλακος ἐνῶ δύο ἄλλοι ξιφῆρεις καὶ ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς ἀνθρώπου ἀπαίσιον ἔχοντος τὴν φυσιογνωμίαν ἱστάμενον ὀπισθεν αὐτῶν, ἀνεχαίτιζον ὁμάδᾳ τινα νέγων οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἀποσπάσωσι τὸν δυστυχῆ ἐκείνον ἀπὸ τὰς χειρὰς των. Μυρίαί φωναὶ καὶ ὀλουσμοὶ συνεχέοντο, οἱ μαῦροι ἐπτενοχώρουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς χωροφύλακας καὶ εἶχον ἤδη συμπαρασύρει ἕνα ἐξ αὐτῶν μεταξὺ των καὶ τὸν συσφίγγει τοιοῦτοτρόπως ὥστε οἱ ἀγῶνες του ὅπως ἀπαλλαχθῇ καθίσταντο ἀνίσχυροι.

Ὁ Κλεμανσῶ βλέπων ὅτι διὰ τοῦ στρατηγήματος τούτου οἱ μαῦροι θὰ συλλάβουν ἐκείνον ὃν ἡ δημοσία ἀρχὴ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, καὶ ὑποθέτων ὅτι πρόκειται περὶ αἰμοβόρου τινὸς ἐκδικήσεως ἣν οἱ μαῦροι ζητοῦν νὰ ἐκτελέσωσιν ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου λευκοῦ, ῥίπτεται ὡς παράφρων ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, δίδως νὰ ἴδῃ ὅτι τινὲς νέοι κρεολοὶ οἵτινες εἶχον μείνει μετὰ τῆς κυρίας Καμπᾶς καὶ τῆς Κλάρας διατελοῦν ἀπλοὶ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης.

Ἐάν ὁ Κλεμανσῶ εἶχε κανένα πλησίον του εἰς ὃν νὰ δυνήθῃ νὰ εἴπῃ τὴν ιδέαν του, ἤθελε βεβαίως ἀνακράξει:

« Παρατήρησον, ἰδοὺ οἱ μαῦροι οὗτοι οὗς λέγετε τόσῳ εὐτυχεῖς ὥστε ἀγαπῶσι τὴν δουλείαν των· ἡγανακτισμένοι ἴσως ὑπὸ μυρίων ὁμοτήτων καταδιώκουσι κανένα ἐκ τῶν ἀπηνῶν ἐκείνων κυριῶν οἵτινες καθίστανται δῆμιοι πρὸς αὐτοὺς· ναί, ἰδὲ πῶς ὁ ἄνθρωπος τρέμει ἤδη καὶ ὠχρεῖ.

Ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης ὀρμώμενος ὁ Ἐρνέστος ῥίπτεται ἐν μέσῳ τοῦ συμπεπυκνωμένου πλήθους, καὶ νομίζων ὅτι ἡρωϊκῶς τῷ ὄντι θὰ ἐπραττεν ἂν ἔσωζεν ἕνα ἐνοχον, ἀπομακρύνει τοὺς μαῦρους, φθάνει μέχρι τοῦ μεταξὺ τοῦ πλήθους περιπλεχθέντος χωροφύλακος καὶ μετ' αὐτοῦ προχωρεῖ πρὸς τὸ ἀσυνομικὸν σῶμα, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος πλέον ὠχρὸς καὶ κεκμηκὼς ἀπὸ πρότερον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφθασεν ὁ Κλεμανσῶ, ὁ κύριος ὅστις διώκει τοὺς χωροφύλακας καίτοι πολιτικὴν φέρων ἐνδυμασίαν, τῷ εἶπε μετὰ περιποιητικοῦ ὕφους:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν συνδρομὴν σας· εἰσθε βεβαίως φίλος τοῦ Κ. Α^{***}. πείσατέ τον ὅθεν νὰ μᾶς ἀκαλουθήσῃ πρὸς συμφέρον του· αἱ προσπάθειαι καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῶν δούλων του δὲν θέλουσι τὸν σώσει, φοβοῦμαι δὲ μήπως συμβῶν σοβαρώτερα πράγματα.

— Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Ἐρνέστος ῥίπτων ἐταστικὸν βλέμμα γύρω του, καὶ βλέπων ὅτι οἱ μαῦροι μᾶλλον παρεκάλουν ἢ ἠπειλοῦν, καὶ ὅτι οἱ χωροφύλακες τοὺς ἀπεμάκρυνον ἡπίως διὰ τὸν τύπον.

Πιθανῶς, ὁ τοὺς χωροφύλακας ὀδηγῶν κύριος προὔτι-

θετο νὰ ἐκθέσῃ τῷ Ἑρνέστη τὰ διατρέχοντα, ὅτε εἶδεν ἐρχομένους μακρόθεν καὶ ἄλλους μαύρους οἵτινες ἔτρεχον ἀπνευστί, κραυγάζοντες καὶ ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας.

— Προσεῖξατε, εἶπεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος πρὸς τοὺς χωροφύλακας, οἱ ἐρχόμενοι δὲν μοὶ φαίνεται νὰ ἔχουν τόσῳ καλὰς προθέσεις.

Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὸν αἰχμαλῶτον,

— Περιπατήτε, κύριε, τῷ εἶπεν, εἰδ' ἄλλως. . . .

Ὁ ἀνὴρ ἠγέρθη ἀλλ' εἶτε ἐκ προθέσεως, εἶτε ἐνεκὰ ἐλείψεως δυνάμεων ἐπανεπέσεν κατὰ γῆς.

— Πλὴν, τί ἐπραξεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος; ἠρώτησεν ὁ Κλεμανσῶ.

— Δὲν ἐννοεῖτε, ἀπήντησεν ὁ κλητὴρ μετ' ἀνυπομονησίας, ὁ ἄνθρωπος οὗτος χρεωστῆ καὶ ἔχω διαταγὴν νὰ τὸν συλλάβω! πρὸ μιᾶς ὁμῶς ὥρας παλαιῶ καθ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐργοστασίου οἵτινες ζητοῦν νὰ μοὶ τὸν ἀποσπάσουν. Ὁ Κλεμανσῶ ἠρυθρίασε μέχρι κόρης ὀφθαλμοῦ. Εἶχε λοιπὸν συνενωθῇ μεθ' ἐνὸς κλητῆρος καὶ τριῶν χωροφυλάκων ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν κράτησιν ἐνὸς ὀφειλέτου. διότι ἀνευ τῆς παρεμβάσεώς του, ἡ βραδεία συνώθησις τῶν δούλων οἵτινες ἐπλησίαζον ἀνεπαισθήτως τὸν αἰχμαλῶτον, ἤθελε βεβαίως διασκορπίσει τὸ μικρὸν σῶμα τῶν χωροφυλάκων καὶ διευκολύνει τὴν δραπέτευσιν τοῦ κρατουμένου. Ἀλλ' ἤδη χάρις εἰς τὸν Κλεμανσῶ ἡ μικρὰ ἀτυνομικὴ σπεῖρα εἶχε συγκεντρωθῇ ἐκ νέου, οἱ δὲ δούλοι ἐφαίνοντο ἐγκαταλείποντες τὸ σχέδιον αὐτῶν. Ὁ Ἑρνέστης κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἤθελε κτυπήσει κατὰ λίθου τὴν κεφαλὴν ὑπ' ἀθημονίας, πρὸ πάντων ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι τὴν ἐπιζήμιον ταύτην ἀφροσύνην ἐπραξεν ἐνώπιον τοῦ Ἑδουάρδου, τῆς Κλάρας, τοῦ Κ. Σαμφὼν, τῆς κυρίας Δὲ Καμπᾶς καὶ δέκα ἄλλων ἀτόμων.

Ῥίψας γύρω αὐτοῦ βλέμμα εἶδεν ὅτι πάντες τὸν ἐθεώρουν καὶ ἤρχιζεν ἤδη νὰ ταρασσηται τὸ λογικόν του, ὅτε ὀλίγα βήματα μακρὰν παρετήρησε τὸν Ἰωάννην Πλονζέ αἰτοῦντα διὰ τοῦ βλέμματος τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Ὁ Ἑρνέστης ὠφελήθη ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης βοηθείας καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ὑπρέτην του τὸν χωροφύλακα ὅστις ἐκράτει τὸν αἰχμαλῶτον.

Ἐνῷ ὁ Ἰωάννης Πλονζέ ἀπεδύετο εἰς τὸν ἀγῶνα, οἱ μαῦροι οὓς εἶχον ἰδεῖ μακρόθεν ἐπλησίασαν μετὰ τάχους τὸν κλητῆρα καὶ τότε ὁ Κλεμανσῶ ἠδυνήθη νὰ κρίνῃ τί ἐζήτουν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οὓς ἐνόμιζε ὀδεύοντας πρὸς τὴν ἐκδίκησιν ἐνεκὰ τῆς ὁμότητος τοῦ κυρίου των. Οἱ προσελθόντες μαῦροι ἔφερον μεθ' ἐκυτῶν πᾶν ὅ,τι εἶχον· οἱ μᾶλλον ἄποροι ἔφερον τὰ καλλίτερα ἐνδύματά των· ἄλλοι τὰ μικρὰ των κοσμήματα, τινὲς δὲ πάλιν χρήματα. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔτεινε πρὸς τὸν κλητῆρα τὸ θυλακίον του περιέχον δώδεκα διπλα (doublons) πάντες τῷ ὑπέσχοντο

τὰς ὄρνεις των, τὰς αἰγὰς των, τὰ ποιμνία των, ὅπως πληρωθῇ τὸ ὄφλημα τοῦ κυρίου των. Ὁ Κλητὴρ ἀποποιεῖται, ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα τῆς φιλονεικίας ταύτης μαῦραι τινὲς κχορθώσασαι νὰ παρεισδύσουν μεταξὺ τοῦ πλήθους προχωροῦν μέχρι τοῦ αἰχμαλώτου καὶ τίθενται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς· μὴ δυνάμεναι δὲ ν' ἀντιπαλαίσωσιν κατὰ τῶν χωροφυλάκων ἐξαπλώνονται κατὰ γῆς εἰς τρόπον ὥστε ἵνα οὗτοι παραλάβουν τὸν αἰχμαλῶτον ὀφειλὸν νὰ βαδίσωσιν ἐπὶ τῶν σωμάτων των. Οἱ χωροφύλακες τὰς σπειλοῦν διὰ τοῦ ξίφους ἀλλ' αὐταὶ μένουσαι ἀπαθείς, μία δὲ ἐξ αὐτῶν δεικνύουσα τὸν λαϊκὸν τῆς τοῖς κράζει:

— Κόψατέ μοι τὸν λαϊκὸν ἂν θέλετε, ἐγὼ ὅμως δὲν ἐγκαταλείπω τὸν κύριόν μου.

Ὁ κλητὴρ διστάζει, οἱ χωροφύλακες ἀμνησνοῦν, ὁ Κ. Λ*** ἐπανελθὼν εἰς ἑαυτὸν ζητεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς δούλους του ὅτε αἰφνης ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου Πλονζέ ἀνακραζόντος·

— Τόπον! τόπον! ἰδοὺ ὀλίγον νερὸν διὰ αὐτὸν τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον ὁποῦ κοντεύει νὰ λιγοθυμήσῃ.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸν πέλόν του πλήρη ὕδατος· τῷ ἀφίνουν ἐλευθέραν τὴν δίοδον, οὗτος δὲ τίθεται ἀπέναντι τοῦ Κ. Λ***.

— Ἰδοὺ, ἰδοὺ, ἀνακραζει, πῶς ἔξελιγοθυμοῦν τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ δι' ἐνὸς κινήματος ῥίπτει ὅλον τὸ ὕδωρ κατὰ πρόσωπον τοῦ Κ. Λ*** ἢ μᾶλλον κατὰ πρόσωπον τοῦ κρατουμένου αὐτὸν χωροφύλακος ὅστις ἐκπληχθεὶς, πνιχθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἀφίνει τὸν αἰχμαλῶτον, πάραυτα δὲ οἱ μαῦροι ἀνεγείρουσι διὰ μιᾶς τὸν Κ. Λ*** καὶ οὕτω ὁ δυστυχὴς ἀνὴρ κχορθοῖ νὰ φθάσῃ εἰς γωνίαν τινα τοῦ δάσους ὅθεν ἡ φυγὴ του ἦν ἀσφαλὴς. Τὸ στρατήγημα τοῦ ὑπρέτου ἐκάλυψε τὴν ἀφροσύνην τοῦ κυρίου πλὴν ὀλίγου δεῖν νὰ κατὰστῃ ὀλέθριον διὰ τὸν Ἰωάννην Πλονζέ. Ὁ χωροφύλαξ εἶχεν ἤδη λάβει αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἐζήτει νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ κράτησιν ὡς διευκολύναντα τὴν ἀπόδρασιν τοῦ αἰχμαλώτου· ἀλλ' ὁ πανιρὸς Νορμανδὸς ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἦτο συμφέρον ν' ἀντιστῇ διὰ τῆς βίας ὅθεν λαβὼν εὐήθες καὶ περίλυπον ἦθος,

— Ἐγὼ πταίω, ἔλεγεν, συγχωρήσατέ με . . τί ζῶον εἶμαι! . . . πλὴν κάποιος μὲ ἐσκούνησε ἀπὸ πίσω . . . ὦ, αὐτὸ εἶναι βέβαιον . . . δὲν ἤμουν στραβός!

Τοῦ Ἰωάννου προσποιηθέντος τόσῳ καλῶς, τοῦ δὲ Κλεμανσῶ, οὗ τινος ὁ κλητὴρ δὲν ὑπωπτεύετο τὰς προθέσεις, ὡς συνεργήσαντος κατὰ πρῶτον ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἀρχῆς, εἰπόντος ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὑπρέτης του, τὸν ἄφησαν ἐλεύθερον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντες διεσκορπίσθησαν· ὅτε δὲ ὁ Κλεμανσῶ καὶ ὁ Ἰωάννης συνηνώθησαν μετὰ τῶν ἄλλων ὁ Κ. Σαμφὼν εἶπε πρὸς τὸν τελευταῖον: